

NUMMER 01 / 2012

mission

**Givandets glädje
10 svåra frågor**

FINSKA
MISSIONS-
SÄLLSKAPET

Finska Missionssällskapet

Besöksadress:
Observatoriegatan 18
00140 Helsingfors
Postadress:
PB 154
00141 Helsingfors
www.mission.fi/fms
fms@mission.fi
personlig e-post:
fornamn.efternamn@mission.fi

Chefredaktör:

Marika Björkgren-Thylin

Redaktör:

Joanna Lindén
ISSN 0357-296X
153. årgången

**Missionspedagog och
tf chef för svenska sektionen**
Camilla Skrifvars-Koskinen
tfn 09-1297 360

**Sekreterare för barn-
och ungdomsarbetet**
Carre Lönnqvist
tfn 09-1297 263

Understödskoordinator
Britt-Helen Lindman
tfn 09-1297 266

Informatör
Joanna Lindén
tfn 09-1297 264

Byråsekreterare
Maria Westerling
tfn 09-1297 282

Camilla Skrifvars-Koskinen
tf chef för svenska sektionen

LEDARE

Bestående resultat

När ett nytt år börjar summerar man nästan automatiskt det gamla och börjar samtidigt blicka framåt. Det görs bokslut och skrivs årsberättelser. Så också här på Finska Missionssällskapet. I år har jag fått vara med och göra det helt konkret och det gör mig så oerhört tacksam att svart på vitt få se den stora arbetsinsats och den tid som offras för missionsarbetet runt om i landet. Trots att många församlingar har börjat känna av lågkonjunkturen vill man ändå fortsätta att stöda en av församlingens centralaste uppgifter, missionen.

Missionen är ett uppdrag som delas av alla kristna. Ett uppdrag att föra vidare det glada budskapet om en Gud som skapat oss och världen omkring, ett budskap om att alla människor är lika mycket värda och att vi har en Frälsare som försonat människan med Gud. Vårt uppdrag är att föra ur detta budskap, kämpa mot förtryck av människor och arbeta för att ta tillvara och vårda de resurser som vi fått. Vi vill vara med i detta uppdrag genom förkunnelse och diakoni, genom att kämpa för människovärdet och främja en hållbar utveckling på olika håll i världen.

Missionen är också ett samarbete mellan utsända missionärer, partnerorganisationer, systerkyrkor och länder. Det märker vi särskilt tydligt nu vid Finska Missionssällskapet. Vi får ständigt förfrågningar från våra samarbetspartners om missionärer. I fjol hade vi en rekordstor grupp som gick missionärsutbildningen - hela 29 personer. Alla dessa personer var ett svar på en konkret förfrågan från någon av våra samarbetskyrkor eller organisationer. Flera missionärer har redan välsignats och landat i nya städer för att inleda sina språkstudier och acklimatisera sig. Andra väntar fortfarande här hemma på att alla praktiska och ekonomiska bitar ska falla på plats. Utan ekonomiskt stöd kan vi inte skicka ut missionärer och hjälpa våra medmänniskor runt om i världen. Om ingen talar om det arbete som görs på olika håll och de omständigheter människor lever i förblir människor ovetande om behoven.

Därför känner jag en så stor tacksamhet mot alla som på olika sätt lyfter fram och pratar för missionens sak. Alla som ställer sig och skramlar med insamlingsbössor, alla som betalar in till olika insamlingar, alla sekundanter, alla faddrar. Alla ni som flitigt stickar sockor, ordnar basarer, steker våfflor, sorterar kläder och gör annat praktiskt. Tack alla översättare och tack alla förebedjare! Ni är guld värda i det uppdrag som Jesus sände ut oss i!

Tillsammans i missionens tjänst kan vi åstadkomma förändring inte bara utomlands utan även i vårt eget land. Utjämningskampanjen 2011, som fokuserade på daliternas rättigheter i Nepal, engagerade mer än sex tusen finländare genom en namninsamling.

Vårt uppdrag är fortfarande detsamma: Jesus kallar oss att "gå ut i världen och bära frukt, frukt som består".

Camilla Skrifvars-Koskinen

Mina bröder, gör inte skillnad på människor, ni som tror på vår förhålligade herre Jesus Kristus. Tänk om det kommer in en man med guldringar på fingrarna och vita kläder och samtidigt en man i smutsiga kläder. Om ni då bara har ögon för den finklädde och säger till honom: "Här är en bra plats för dig" men till den fattige: "Ställ dig där borta" eller "Sätt dig på golvet vid mina fötter" – gör ni då inte åtskillnad och faller orätta domar? Hör på mina kära bröder: har inte Gud utvalt dem som är fattiga i världens ögon och skänkt dem trons skatter och arvsrätt till det rike som han har lovat dem som älskar honom? Jak. 2:1-4

>> Arbetet för hörselskadade går framåt i Etiopien

Dövskolan i Hosaina i sydvästra Etiopien har verkat i 30 år. Den jubilerande skolans rektor Taddese Gainore är nöjd med arbetet: "Inställningarna till döva har förbättrats, men det händer ännu att folk tänker att föräldrarna har gjort något ont för att förtjäna ett dövt barn. Vi är glada över att se de flesta barn som gått i vår skola komma in på universitet, gifta sig, få barn, bygga hus och grunda företag. De har klarat av allt med Guds hjälp".

Finska Missions­sällskapet stöder skolan samt satsar på att förbättra de dövas situation i Etiopien. Arbetet har burit frukt. Till en början ansåg man att hörselskadade inte klarar av att lära sig någonting, men de senaste åren har till och med universiteten börjat välkomna döva studenter. Sällskapet har sänt ett tjugotal finländska lärare till skolan sedan starten. Sällskapet stöder också verksamheten genom fadderarbete.

T.v. Bara 3 procent av de döva barnen i Etiopien går i skola. Dövskolan i Hosaina tar emot skolbarn från hela landet, vilket gör att bara en del av de sökande får plats. Foto: Katri Leino-Nzau.

T.h. Utbildningen av lärare och grundandet av dövklasser i vanliga skolor har förbättrat de dövas möjligheter till skolgång runtom i Etiopien. Foto: Katri Leino-Nzau.

>> Nytt läsår vid prästseminariet i Senegal

I januari invigdes Senegals lutherska kyrkas prästseminarium. Det hölls en högtidlig årsöppning i seminariets lokaler i Yeumbel, en förort till Dakar. Sammanlagt åtta studeranden, sex män och två kvinnor, deltar i den pastorala utbildningen som leds av pastor Thomas Diouf. Två studerande kommer från Guinea Bissau. Utbildningen är tre år lång. Sällskapet stöder fyra senegaleser med stipendium för deras studier. Senegals lutherska kyrka hoppas kunna inleda ett samarbete mellan den teologiska utbildningen och den teologiska fakulteten i Kamerun, där en stor del av kyrkans präster studerat. I januari 2011 inleddes kyrkans egen prästutbildning i Yeumbel, rapporterar missionär Ann-Katrin Store.

>> Diskriminerade grupper beaktas i Finlands utvecklingspolitiska program

Den 16 februari publicerades Finlands nya utvecklingspolitiska åtgärdsprogram. I programmet poängteras minskad ojämlikhet som ett genomgående mål för utvecklingssamarbetet. Sårbara, utslagningshotade och diskriminerade människogrupperns rättigheter och möjligheter att delta i samhället lyfts upp i programmet.

Finska Missions­sällskapet startade en nätbaserad kampanj, Ääni Äänettömille, med en namninsamling för Nepals daliter kring höstdagjämningen 2011. Namninsamlingen undertecknades av 6 170 personer och överlämnades till utvecklingsminister Heidi Hautala den 9 december 2011. I skrivelsen uppmanades Finland hålla fram daliternas mänskliga rättigheter i de dialoger som förs med den nepalesiska staten.

Höstens nätkampanj engagerade Pekka Haavisto och flera finländska artister; Yona, Majja Vilkkumaa, Anna Puu och Erin, som anslöt sig till nätkampanjen på Facebook. De donerade tillfälligt sina profiler till Utjämningen genom statusuppdateringar

i olika daliters namn. Alla Facebook-användare kunde delta i kampanjen genom att låna ut sin profil. Utjämningen 2011 stödde diskriminerade befolkningsgrupper i Nepal med fokus på daliter, etniska minoriteter och funktionshindrade.

Namninsamlingen för daliterna överräcktes till Heidi Hautala (till vänster) av Finska Missions­sällskapets planerare för nätkommunikation Merja Nevala, direktören för utrikesarbetet Rolf Steffansson samt informatören för utvecklingssamarbete Salla Matilainen och koordinatören för utvecklingssamarbetet med Nepal, Anu Vasamies-Hackenbruch. Foto: Eero Kuosmanen.

>> Pastor i Betlehem belönades för fredsarbete

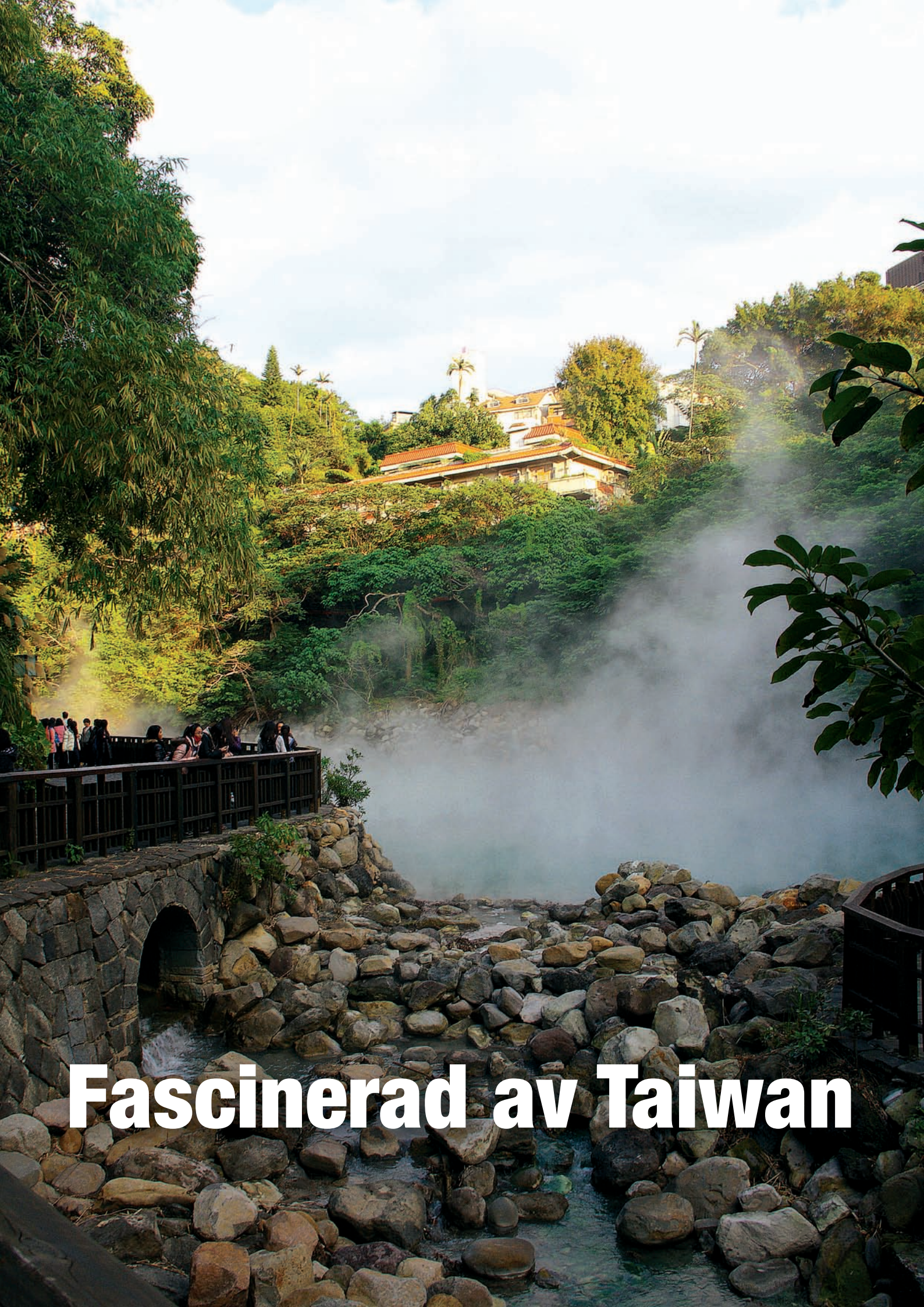
Mitri Raheb, pastor i Betlehems lutherska församling, har tilldelats German Media Prize för främjande av fred och religionsdialog. Pastor Raheb har fått till stånd dialog mellan flera religiösa samfund i Mellanöster och kämpat för palestiniernas rätt till utbildning, kultur och hälsovård. Priset överräcktes den 24 februari. German Media Prize har delats ut i 20 år till personer som visat exceptionellt god ledarskapsförmåga och fungerat som en förebild i samhället samt inom media och politik. Bland annat Nelson Mandela, Bill Clinton och Dalai Lama har tidigare mottagit priset.

Mitri Raheb arbetar outtröttligt för fred och dialog i en konfliktfylld region.

Mitri Raheb har grundat bland annat Betlehems internationella kulturcentrum (the International Center of Bethlehem) samt yrkeshögskolan Dar al-Kalima (Dar al-Kalima College), som tillsammans utgör Betlehems största privata arbetsgivare. Den internationella hälsovårdsstationen i anslutning till Dar al-Kalima-centret har specialiserat sig på förebyggande hälsovård, hälsofostran samt psykologi för krisdrabbade.

Finska Missions­sällskapet stöder sysselsättningen av palestinska kvinnor genom delfinansiering av utbildningen i konsthantverk vid Dar al-Kalima. Sällskapet har också stött yrkeshögskolans miljöprojekt. Församlingen i Betlehem är en av Jordanien och det Heliga landets evangelisk-lutherska kyrkas sex församlingar. Kyrkan har ungefär två tusen medlemmar och är den enda lutherska kyrkan i Mellanöstern.

Fascinerad av Taiwan

Outi Laukkanen pluggar kinesiska och funderar på hur den lokala kulturen kan integreras i Taiwans lutherska kyrka och hur det ska bli lättare att konvertera i landet. Det kinesiska nyåret närmar sig och Kaoshiungs invånare i sydvästra Taiwan förbereder sig på nyårsfirandet i slutet av januari.

Outi tycker att det är fascinerande att fördjupa sig i ett nytt språk, trots att kinesiskan är arbetsdryg. När jag ringer upp via internet sitter Outi i sitt arbetsrum och förbereder sig för dagens lektion i kinesiska. Rummet är vackert inrett: genom webbkameran skymtar en japansk skjutdörr i trä.

– Jag har femton lektioner i veckan. Man behöver kunna ungefär tusen tecken för att förstå en text, säger Outi, som studerat kinesiska på heltid sedan hon flyttade till Taiwan i maj 2009.

Balansgång mellan kultur och religion

Outi har både taiwanesiska och utländska vänner i Kaoshiung, där hon nu bott i ett och ett halvt år. Hon är aktiv i den lokala församlingen, där hon sjunger med i kyrkokören och hjälper till i gudstjänsterna vid behov. Hon har hunnit fundera en hel del på den lokala kulturens roll och de kristnas identitet i Taiwan.

– Jag tycker att man kunde sammanlänka den kinesiska och taiwanesiska kulturen mera med gudstjänstlivet. Jag har märkt att de kristna här inte värdesätter den egna kulturen så mycket, kanske eftersom den förknippas med ritualer som anses opassande.

Outi önskar att speciellt utländska missionärer kunde uppmuntra till en kulturell dialog i församlingarna.

– En del utländska missionärer missar också att det finns mycket fint och bra i den kinesiska kulturen, som man kan ta vara på i kyrkan. Många européer och amerikaner tycker att man ska ta avstånd från alla typiska sedvänjor när man lever som kristen i Taiwan. Jag tycker naturligtvis att man som kristen taiwanes ska behålla sin egen kultur, men vara uppmärksam på traditioner och välja det goda och lämna bort det mindre

bra. Visst är det svårt att skilja på religion, kultur, vidskepelse och sedvänjor.

Det har blivit en del djupdykningar i religionsvetenskap under vistelsen.

– Jag har ett par böcker om buddismen och taoismen på gång just nu. Det är intressant att fundera på vilka visdomar man kan hitta i det kinesiska tänkesättet och kulturen.

Strukturerad vardag

Hur ser din vardag ut?

– Jag har ett regelbundet liv här. På förmiddagarna blir det mest läsläsning, sedan hämtar jag lunch och beger mig till skolan där jag har min första lektion klockan ett. Jag har lektioner fem gånger i veckan. Sedan går jag något ärende, kommer hem, gör mera läxor och håller kontakt med Finland per e-post. På kvällarna lagar jag mat eller äter ute med någon bekant eller kollega.

Hur kommunicerar du med lokalbefolkningen?

– Först blev jag bekant med de som talar engelska här, en del utlänningar. Men nu har jag också många bekanta som nästan inte talar engelska och lärarna talar till största delen kinesiska. Ofta blir det så att vi talar blandspråk i min umgängeskrets, japanska och kinesiska med enstaka ord engelska.

Hur klarade du dig den första tiden?

– Det var spännande när jag var ny här i maj 2009. Och visst kände jag mig litet isolerad eftersom jag inte förstod språket och få kan engelska. Jag bad ofta om hjälp med vardagliga saker och kunde inte småprata så mycket med grannarna. I butikerna visade och pekade jag bara till en början, men nu när jag kan en del kinesiska klarar jag av att handla på torget själv.

Outi bor ganska nära språkinstitutet där hon studerar kinesiska. Kaoshiung är en storstad med nästan tre miljoner invånare.

– Resan tar en halvtimme med metrofärd och två korta promenader. Jag brukar cykla till kyrkan på söndagarna.

Shàngdì shì ài, Gud är kärlek, skriver Outi på kinesiska i sitt rundbrev. Foto: Carre Lönnqvist

Fakta: Taiwan

- Befolkning: 23 miljoner
- Språk: mandarinkinesiska, taiwanesiska, hakka, ursprungsspråk
- Religioner: buddism, taoism och folkreligioner sammanlagt 93 procent, kristna 4,5 procent, övriga 2,5 procent.
- Församlingarna, som grundades som en följd av sällskapets arbete, organiserade sig år 1977 till den evangelisk-lutherska kyrkan i Taiwan. Kyrkan har drygt tvåtusen medlemmar. De flesta församlingarna finns i städer.
- Den kinesiska kulturen är välbevarad i Taiwan. Efter den kommunistiska revolutionen i Kina 1949, utvandrade en del av Kinas kulturellt tillsammans med den intellektuella överklassen till Taiwan. De förde med sig kinesisk kultur, konst och filosofi. Grundlagen i dagens demokratiska Taiwan tryggar allas religionsfrihet.

Outi Laukkanen bor i den vackra miljonstaden Kaoshiung. Kyrkokören under julens festligheter. Foto: Carre Lönnqvist.

Den lutherska kyrkan Shi Quan utifrån. Foto: Carre Lönnqvist.

Cykla, hur går det i storstadstrafiken?

– Det är "horror" i centrum! Bilar, fotgängare och mopeder överallt! Men på söndagarna är det tack och lov lite lugnare, skrattar Outi.

Kristna ofta utstötta

Går det att tala öppet om religion i Kaoshiung?

– Folk är öppna och lätta att komma i kontakt med. De är positiva till kristna, men visst är det en jättestor tröskel att komma till tro. Man kan sympatisera med de kristna, men man lämnar allting, sin familj och sina vänner, om man själv blir kristen. Jag funderar ofta på hur man kan avdramatisera det här med att vara kristen, kan man göra det lättare för personer att konvertera?

De flesta kristna som Outi möter kommer från familjer där man tillhört samma religion i flera generationer.

– Men det är som sagt jättesvårt att tillhöra den första generationen kristna i det här landet. Speciellt svårt är det för kvinnor, som stöts ut av familjen och förlorar sitt kontaktnät.

På egen hand i Kaoshiung

Outi är Finska Missionsällskapetets enda utsända i Kaoshiung. I slutet av januari fick hon träffa sällskapetets övriga missionsärer i landet i samband med de årliga medarbetardagana.

– Men visst har jag haft sällskap! Jag har tagit emot en del finländska besökare och missionspraktikanter sen jag flyttade hit, jag har gott om rum för gäster, säger Outi glatt.

Finska Missionsällskapet stöder Nådens Hem där det bor unga kvinnor och utstötta mödrar med till exempel drogproblem. Det finns också ett motsvarande hem för unga män med alkohol- och drogproblem.

– Församlingen gör utfärder tillsammans och ibland kommer kvinnorna med till kyrkan, berättar Outi.

Männen har också fått en viktig uppgift av kyrkan: de hjälper de handikappade som kommer till församlingen.

– Många kan inte röra sig, och starka unga män behövs för det praktiska.

Outis arbete stöds av Pojo, Ekenäs, Kyrkslätt, Esbo svenska och Kimitoöns församling.

Text: Joanna Lindén

Missionärer i 18 länder

- I januari 2012 sände Finska Missionssällskapet sju nya missionärer till Asien och Afrika. Församlingarnas och privatpersonernas stöd är fortfarande mycket viktigt för att sällskapet ska kunna sända personal utomlands.
- Sällskapet utbildar årligen missionärer för expert-uppgifter utomlands. Samarbetskyrkorna är i ständigt behov av yrkeskunniga personer som kan hjälpa till på olika sätt i församlingarna och inom utvecklingssamarbetet. På basen av samarbetsparternas önskemål rekryteras ny personal, som först avlägger den 9 månader långa specialiseringsutbildningen för kyrkans internationella arbete. År 2011 gick rekordmånga kursen, som då ordnades på engelska.
- Sällskapets missionärer verkar i 18 länder, bland annat som lärare vid universitet och bibelskolor, inom bibelöversättning och församlingsarbete samt med kristen fostran och familjearbete. De utsända arbetar också med utvecklingsprojekt samt med funktionshindrade personer och diskriminerade folkgrupper.
- Sällskapet har gjort upp understödsavtal med församlingarna för sändandet av missionärer sedan 1962. Hitills har avtalen täckt missionärernas kostnader utomlands. Men församlingarnas allt mer pressade ekonomi påverkar nu också avtalsmissionärernas finansiering.
- Trots att många samarbetskyrkor och organisationer i allt högre grad anlitar lokal personal, behövs finländare fortfarande utomlands, eftersom de för med sig nya globala perspektiv och nytt kunnande. Till missionärens roll hör också att påminna de lokala kyrkorna om att de är delaktiga i den världsvida kyrkan. Det här för med sig hopp till de som lever under svåra förhållanden, förklarar Rolf Steffansson, direktör för utrikesarbetet. "Finska Missionssällskapet är en efterfrågad samarbetspart. Vi får kontinuerligt förfrågningar från olika länder", tillägger han.
- Just nu har Borgå stift 15 finlandssvenska missionärer runt om i världen. På trettondagen välsignades Tomas och Riikka-Maria Kolkka tillsammans med sonen Matias för nästa arbetsperiod i Thailand. Familjen har tidigare arbetat med bibelöversättning i Papua Nya Guinea.

Läs mera om hur du kan stöda missionärerna på sidan 18.

Tomas och Riikka-Maria Kolkka tillsammans med sonen Matias, utsända av Borgå stift. Den 22 februari reste familjen till Thailand för en ny arbetsperiod. Foto: Leif Pietilä

Markku Laine
skribenten är
direktör för inrikesavdelningen

Givmildhetens källa

DIREKTÖRENS HÖRNA

Givande handlar inte så mycket om ekonomiska tillgångar och möjligheter, utan mera om attityder och hänsyn till andra. Vi ska fokusera på vad vi har, inte på vad vi saknar.

När Mekane Yesus-kyrkans ekonomiansvarige besökte Finland för några år sedan, berättade han att han fått nya insikter om givandet. Han hade, i likhet med så många andra kyrkligt anställda, tänkt att Finska Missionssällskapet är en stor och rik organisation, som understöds av rika människor, så att sällskapet kan stöda sina samarbetskyrkor med så stora summor.

Den ekonomiansvarige deltog i ett bössinsamlingstillfälle vid järnvägstorget i centrala Helsingfors. Den upplevelsen fick honom att se på givandet med nya ögon. Största delen av människorna gick förbi insamlarna utan att reagera. De som gav pengar var till största delen ungdomar eller anspråklöst klädda människor, som troligtvis inte var rika.

Han besökte också ett par församlingar, där han lärde sig att en stor del av sällskapets resurser kommer från många små frivilligrupper. Många av understödarna han träffade var äldre personer som uppenbart brann för missionsarbetet, personer som varit aktiva under årtionden.

Vår gäst förde med sig de här upplevelserna hem till sin egen kyrka. Han sade att han lärt sig något viktigt: man ska inte underskatta små gåvor och nya initiativ. Samtidigt insåg han ännu mera än tidigare hur stort ansvar han bär för de donationer som Etiopiens lutherska kyrka får.

När vi besöker våra afrikanska partnerkyrkor ser vi med egna ögon hur människor ger av det lilla de har för att stöda kyrkans arbete, eftersom de älskar Jesus och Hans verk. Givandet upphöjs till tacksamhet för frälsningens gåva och alla Guds gåvor. I kollekten dyker det ibland upp ägg, levande kycklingar, kläder och skor, som auktioneras ut efter gudstjänsten.

På samma sätt säljer vi handarbete och hantverk här hemma i församlingarna, vi donerar skördefrukter till missionsluncher och vi deltar i olika insamlingar och evenemang som frivilliga medarbetare. Sist och slutligen är det fråga om att ge helhjärtat, med glädje, var och en enligt sin förmåga. Givmildhet är en del av den kristnes liv. Först ger vi vårt eget liv till Gud och sedan delar vi med oss till vår nästa. Drivkraften och viljan att ge kommer från nåden, inte från lagstadgade krav, trots att vi också den vägen förpliktigas att göra gott för varandra. Vi kan bara lära oss givandets glädje genom att ge. När vi delar med oss sprider vi godhet, vi gör något gott. Givandets källa torkar aldrig ut.

"Gud förmår ge er allt gott i överflöd, så att ni alltid har allt vad ni behöver och själva kan ge i överflöd till varje gott ändamål". 2 Kor 9:8.

Tack till er alla, kära vänner. Tack för att ni helhjärtat deltar i Finska Missionssällskapets arbete, för att ni engagerar er i ord och handling. Ni är delaktiga i Guds arbete. Givandets glädje för med sig lycka – både mottagaren och givaren kan glädja sig i detta.

Markku Laine går i pension den 1.9.2012 efter 31 års tjänst vid Finska Missionssällskapet.

Bilden t.v.: Diakoniarbetare Åsa Eklund. Mittersta bilden: "Det är roligt att hjälpa till i Missionsstugan", säger Martin Sandberg. Här tillsammans med Hedvig Sandberg och Viola Knuts, som hör till skaran flitiga frivilliga medarbetare som ställer upp regelbundet.

Missionsstugan hjälper många – 100 frivilliga deltar

Det händer mycket i Missionsstugan, Pedersöre församlings lopptorg, beläget i Kyrkostrand mitt emot Pedersöre kyrka. Stugans arbete leds av församlingens diakoniarbetare Åsa Eklund tillsammans med en ledningsgrupp. Det praktiska arbetet sköts i sin helhet av frivilliga medarbetare, uppemot 100 stycken.

Det finns olika typer av uppgifter för de frivilliga; flera medarbetare har hand om butiken under vardagar klockan 15-19. De sköter försäljningen, sorterar inkomna varor, hänger upp varor i butiken och håller ordning. Arbetslistor görs upp för några månader i gången och de frivilliga ställer upp 1-2 dagar i månaden.

Ett gäng frivilliga sorterar också inkomna varor under talkokvällar, när förrådsutrymmena är fulla. Upprop sänds ut per sms och de frivilliga kommer när det passar. Också Missionsstugans städning sköts med frivilliga krafter. Byarna i Pedersöre församling ansvarar varsin månad för städningen.

Hjälpen når många

I Missionsstugan är omsättningen på varor mycket stor och alla inkomster ges till välgörande ändamål. Största delen av årsinkomsten kanaliseras till Finska Missionssällskapet.

– Genom Finska Missionssällskapet stöds ett skyddshem för unga mödrar i Thailand, Kelto utbildningscenter i Ryssland, ett litteraturprojekt i Senegal, evangelisationsarbete i Tanzania, mis-

sionsarbete bland gästarbetare i Israel samt ett utvecklingsbistandsprojekt i Nepal, berättar kaplan Stefan Erikson.

När katastrofer sker ute i världen har det varit möjligt att snabbt svara på nödrop och samla in pengar. Därför gick alla inkomster från försäljningen under augusti månad 2011 till hungersnöden i Somalia via Kyrkans Utlandshjälp. En rekordstor månadsinkomst på över 8 600 euro samlades då in.

– Vi kan också hjälpa vår närregion genom den verksamhet som sker i Missionsstugan, berättar diakon Åsa Eklund.

Hjälpsändningar till Estland och Litauen

När Missionsstugans fyra förråd är fyllda av biståndsmärkta påsar blir det dags för transport till hjälpbehövande. För närvarande sänds varor främst till Estland och Litauen. När dessa långträdare ska lastas med lådor, små och stora påsar, ibland möbler, behövs många starka armar. Då kallar man till lastningstälko.

En del av varorna packas ner för hjälpsändningar till Finlands närområden redan vid sorteringen. En pingstförsamling i Valga, Estland, stöds genom biståndsförsändelser och mindre ekonomiska bidrag. Församlingen i Estland tar emot mycket material som sorteras och ordnas upp av lokala arbetslösa. Kläderna säljs sedan mycket förmånligt på ett lopptorg. Man bedriver också ar-

bete bland fattiga familjer i Valga, en ort som drabbats hårt av arbetslöshet.

Församlingarna når ut

– Genom Missionsstugan kan vi hjälpa många. Månaderna före jul har vi valt att understöda den lokala diakonin genom församlingarna i Pedersöre, Jakobstads svenska och finska församlingar. Gåvor delas ut till hjälpbehövande i nejden. Vi är tacksamma att kunderna i Missionsstugan har ställt upp och handlat flitigt så att många fått ta del av denna extra gåva, säger Eklund.

Verksamheten kring Missionsstugan välsignar många. De anställda i Pedersöre församling gläds över entusiasmen bland alla involverade. Utan alla dessa frivilliga medarbetare skulle Missionsstugan inte fungera. De är alla värda ett stort tack för sin insats!

Text och foto: Lena Sandberg

Vill du hjälpa till?

Missionsstugan tar emot hela och rena varor i gott skick. Det är främst kläder, husgeråd, hemtextilier och mindre möbler som doneras.

Det finns plats för flera frivilliga medarbetare, speciellt gruppen som hjälper till regelbundet i butiken behöver förstärkning. Uppdraget passar den som kan ansvara för 1-2 arbetsskift per månad. Intresserade kan kontakta Åsa Eklund tfn 040-3100446.

Maja Haikola

Kom ihåg dina vänner på bemarkelsesdagen eller hedra de bortgångnas minne genom en gåva till Paulinum prästseminarium i Namibia. Den valbara summan betalas till Maja Haikolas minnesfond, Sampo 800014-161130, IBAN: FI38 8000 1400 1611 30, BIC: DABAFIHH. Skriv MAJA i meddelanderutan.

Vill du få hälsningen publicerad i tidningen Mission, kontakta Finska Missionssällskapets svenska sektion, tfn 09-1297 282. Hälsningar till följande nummer av Mission, som utkommer i början av maj, skall vara redaktionen till handa senast den 26 mars 2012.

NOTERAT:

Frimärken ropades in för 16 635 euro

Frimärksauktionerna inbringade sammanlagt 16 635 euro under år 2011. Pengarna går till Finska Missionssällskapets utrikesarbete. Ett stort tack till alla som donerat frimärken!

Budgetsatsning för kyrkligt arbete

Finska Missionssällskapets kostnader för den ordinarie verksamheten uppgår år 2012 till 29,6 miljoner euro (29,4 miljoner år 2011). De budgeterade kostnaderna för år 2012 är 21,5 miljoner euro, varav 73 procent går till utrikesarbetet. För medelanskaffning, kommunikation, utbildning och fostern i Finland reserveras 8,1 miljoner euro. Resurserna för utrikesarbetet koncentreras enligt strategin till förstärkandet av kyrkornas evangelisations- och diakoniarbete, arbetet för att minska fattigdomen samt främjandet av samhälllig rättvisa i samarbetsländerna.

Kyrkornas evangelisationsarbete stöds med mera budgetmedel under året. Det kyrkliga arbetet förstärks bland annat i Nepal och Kambodja. I länder där sällskapet har verkat länge, som till exempel Etiopien och Tanzania, flyttas resurserna till områden där kyrkans närvaro är svag. Under året fokuserar sällskapet speciellt på kvinnornas situation i utvecklingsländer. Arbetet för barnens välmående växer också, likaså arbetet bland funktionshindrade.

Understödsintäkterna väntas bli en halv miljon mindre det här året, en minskning på 2,5 procent, en följd av församlingarnas minskade budgetunderstöd. Sällskapet eftersträvar en liten ökning i insamlings- och donationsintäkterna. En liten ökning noteras också i stödet från Utrikesministeriet som i år bidrar med 7,6 miljoner.

Heidi Tyni

missionär i Jerusalem
på hemmaperiod
medarbetare vid
svenska sektionen

Sabbat, spontanitet och Facebook

KRÖNIKA

Skönt med fredag eftermiddag i Jerusalem. Allt börjar sakta lugna ner sig. Köpmännen stänger sina butiker, cafépersonalen plockar in kaffekopparna från uteserveringen. Människor skyndar hem med de sista bussarna, via butiken för att köpa sabbatsbröd, vin, blommor och choklad.

På kvällen sitter jag med en väninna på balkongen och njuter av en god middag. I många hem samlas man till sabbatsmåltid för att markera att arbetsveckan är slutförd, att det nu är helg. Sabbaten ger en andningspaus och möjlighet att varva ner och umgås med dem som står en nära.

Så småningom blir det rörelse på gatan då judarna går till synagogan. Barnen är också med. Följande dag är parkerna och stränderna fulla av människor som har picknik och grillar. Barnen springer omkring och leker och de vuxna sitter och samtalar. I Jerusalem ser man att det är helg eftersom allt är stängt.

Jag har nog fått någon sorts kulturchock då jag kommit tillbaka till Finland. Här är så mörkt och kallt på vintern att vi skyndar oss hem från jobbet och snabbt kryper ner under täcket och sätter på tv:n. De som trotsar vintermörkret och kylan har fyllt sina vardagskvällar med zumba, kickboxning och olika kurser. Många är vi som har kvälls- och veckoslutsarbete så att vardag och helg flyter ihop. Det är svårt att hitta en rytm i livet och tid att umgås med familj och vänner.

Till skillnad från det inrutade livet här i Norden, så är livet mer spontant i Israel. Man tar dagen lite som den kommer. Ofta får jag ett samtal från någon vän som undrar om jag vill komma på en kaffe eller gå på en konsert eller följa med på en utflykt. Till en början var jag alltid tveksam, jag borde ju göra det och det, men sen lärde jag mig att ibland strunta i arbetet som jag tagit med mig hem och istället umgås med mina vänner.

Läste en dag på facebook en diskussion om Ryssland, eller var det Lettland? Någon hade varit på besök och konstaterat att fastän de flesta där inte är lika rika som vi så har de så mycket annat. Vad har de som vi inte har här? Jag tror de har tid att umgås, eller rättare sagt, de tar sig tid att umgås. Många ingermanländare som flyttat till Finland från Ryssland trivs inte så bra här, därför att de tycker att finländarna sitter i sina hem för sig själva och att det är svårt att få kontakt med dem.

Det är inte gott för människan att vara ensam, läser vi på Bibelns första blad. Vi behöver gemenskap. Jag har börjat uppskatta de stunder då jag tar mig tid att besöka någon, bara för att en stund dricka kaffe och småprata. Kanske kunde vi skippa zumban och kickboxingen den här veckan och istället ta fram pulkan, termosen och ge oss ut i pulkbacken? Kunde vi ge mera rum för spontaniteten, ge rum för det som ger oss gemenskap och avkoppling? En båtutturen på havet, en bastukväll med vänner eller en dag i pulkbacken med barnen. Listan kan göras lång.

Hinner vi sätta oss ner och tala med Gud eller gör ekkorrhjulet att vi bara hunnit halvvägs genom bönen Fader vår då vi kommer på att vi måste kolla Facebook? Hörde i Jerusalem en pastor som sade i sin predikan om Facebook att det är viktigt att vi också tar oss tid att "Face His book", dvs se vad Han (Gud) har skrivit i sin bok.

Tanken med den här krönikan var inte att ge goda råd om hur vi borde leva, egentligen ville jag bara berätta att jag saknar Jerusalem.

Den lutherska kyrkan tar sina första steg i Kambodja

Fasteinsamlingen stöder församlingsarbetet i Kambodja

För knappa två år sedan var Srey Liak en förtvivlad ung kvinna. Hennes pappa hade dött och mamman hade flyttat till en ny man. Ansvaret för tre yngre syskon och farmor vilade på Sreys axlar. Nu jobbar Srey, 19 år, med barn i församlingen och älskar det. Hon väntar ivrigt på att få veta om kyrkan ska skicka henne till ett teologiskt seminarium för att studera. Den gode herdens församling i den lilla byn Krus i mellersta Kambodja är en livlig och snabbt växande ung luthersk församling.

Finska Missionssällskapet har understött flera utvecklingsprojekt i Kambodja sedan år 2000. Nu breddas stödet till att innefatta även församlingsarbete. Intäkterna från vårens fasteinsamling går till församlingsarbete i Kambodja och Mekong-området.

En snabbt växande församling

Byn Krus med sina 3 000 invånare ligger i landskapet Kampong Chhnang ett par timmars väg från huvudstaden Phnom

Penh. År 2010 grundade Singapores lutherska kyrka ett aktivitetscenter i byn. I föl bestod församlingen av omkring 50 döpta medlemmar, och på den stora dopfesten som gick av stapeln den 1 januari växte församlingen med ytterligare ett tiotal nya medlemmar. En av de döpta var Sreys mamma.

En samlingsplats för unga

I Den gode herdens församling och aktivitetscentret försiggår en livlig verksamhet. De anställda är två pastorer som gått bibelskola, en lärare, två kockar, en gårdskar och musiker samt några praktikanter som får en liten dagpenning. Dessa är lokala ungdomar precis som Srey.

På söndagarna firar man gudstjänst på morgonen och kvällen. Efter gudstjänsten avnjuter man en gemensam måltid. Efter morgogudstjänsten samlas kvin-

norna för sin egen bibelstudiecirkel.

Varje vardag får cirka 50 barn och ett antal äldre varmt lunch på centret. Behov finns för ännu större mängder, men resurserna räcker inte till. Byn är fattig och människornas näringstillstånd dåligt, barndödligheten är hög. Som preventiv hälsovård delas det ut mjölkpulver och vitaminer till de allra fattigaste familjerna. Ett par gånger per år anländer en grupp frivilliga läkare från Singapore, Hongkong och Australien och öppnar en tillfällig klinik i Krus och de omgivande byarna.

Ungdomsverksamheten är livlig. På vardagarna ordnar man engelskatimmar, datorundervisning samt andra aktiviteter för barn och unga på centret. Senaste sommar ordnades ett musikläger där 150 barn deltog. Lärare på lägret var frivilliga musiker från Singapore. Det ordnades också ett ungdomsläger som samlade över hundra ungdomar.

Utöver det andliga programmet hjälpte ungdomarna till med att röja upp i byns omgivningar och jämna ut gropar i sandvägen som går genom byn.

Under sommarlovet kom också sju universitetsstudenter från Phnom Penhs stadsförsamling för att hålla kurser för invånarna i Krus. Ungdomarna erbjöds stödundervisning och fick gå datakurser. För vuxna erbjöds kurser i jordbruk samt uppfödning av fisk och boskap. Byborna har önskat sig mer av denna typ av inkomstfrämjande utbildning och fortsättningskurser erbjuds senare i år.

Srey Liak – från förtvivlan till framtidstro

Låt oss återkomma till Sreys berättelse. Hon berättar att hon precis övervägt självmord då ett par församlingsmedlemmar från Den gode herdens församling kom förbi en dag i oktober 2010. Srey hade nyligen förlorat sin pappa, och mamman hade gift om sig mot barnens vilja. Srey och hennes tre syskon, varav den yngsta bara var 4 år gammal, bestämde sig för att stanna hos sin farmor hellre än att flytta med mamman till hennes nya man. Som äldsta barn fick Srey ansvaret för familjens försörjning, de yngres utbildning och vården av farmodern. I byn fanns inget jobb för en flicka i hennes ålder. Hon kände sig hjälplös och blev deprimerad. Planerna på universitetsstudier verkade omöjliga och Srey upplevde att hennes drömmar gick i kras.

En hjälpande hand

När Srey mådde som sämst fick hon kontakt med den dåvarande verksamhetsledaren vid församlingens aktivitetscenter, Angie Ng. Angie kände till Sreys situation och uppmanade henne att följa med till församlingen. Srey var motvillig, men bestämde sig för att "gå med och titta".

På aktivitetscentret lade hon märke till att lärarna var ungdomar i hennes egen ålder. Hon njöt av barnens sällskap och lärde känna ungdomarna som dagligen kom till sina dator- och engelskalektioner. Hon insåg att det var bättre att gå till centret istället för att stanna hemma och grubbla på sina problem.

Efter att Srey besökt centret regelbundet i en månad gav Angie henne ett kuvert med ett litet ekonomiskt bidrag och ett erbjudande om att bli praktikant på centret. Som praktikant skulle hon få ett likadant arvode varje månad. Angie uppskattade Sreys attityd och ledaregenskaper. Erbjudandet kom som en överraskning för Srey, men hon tog tacksamt emot det.

Begåvad student

Srey studerar engelska och IT med assistans av församlingens två pastorer och de andra praktikanterna. Hon för vidare sina kunskaper till nya ungdomar som kommer till centret. På centret hörde Srey också predikningar och undervisning i kristen tro, och bestämde sig till sist för att ge sitt liv till Gud.

"Mitt liv har förändrats efter att jag kom hit. Nu går min farmor och mina syskon också i kyrkan och det ter sig som om många av problemen vi hade tidigare är borta. I vår familj finns nu frid."

Srey försökte också berätta om sin tro för sin mamma. Mamman lyssnade motvilligt, tills hon för en tid sedan kom och gav sin lyckoamulet till Srey och sa att hon ville bli döpt. Mamman döptes den 1 januari tillsammans med flera andra bybor.

Srey får stöd i sin kristna tro av församlingens två pastorer.

"Jag är glad att jag kan tjäna Gud. Det spelar ingen roll att praktikantlönen är så liten, den räcker för oss och Gud har varit god mot mig."

Drömmar om teologistudier

Församlingen har uppmärksammat Sreys talang och entusiasm, och överväger att skicka henne för att studera teologi nästa höst.

"Jag studerar Bibeln ännu ivrigare än förut, för jag har hört att studierna på seminariet är mycket krävande. Jag kämpar hårt med att förbereda mig även om jag inte ännu vet om kyrkan kommer att skicka iväg mig för att studera. Jag försöker också träna upp en ny praktikant så att hon kan ta hand om barnen och ungdomarna om jag åker till seminariet."

Text: LWM/Kirsi Elo
Översättning: Manda Karlsson

FAKTA: KAMBODJA

- Folkmängd: 15 miljoner*
- Huvudstad: Phnom Penh
- Religion: 95 procent buddhister*
- Kambodja hör till de fattigaste länderna i världen. Landets oroliga och våldsamma förflutna har bromsat dess demokratiska utveckling. Det mörkaste kapitlet i landets historia var de röda khmerernas skräckvälde i slutet av 1970-talet. Sedan den senare delen av 1990-talet har dock det politiska tillståndet stabiliserats, och omständigheterna blivit lugnare. Finska Missionssällskapet har gett stöd till utvecklingsprojekt i Kambodja sedan år 2000. En försiktig gissning är att det finns ett par hundra tusen kristna i landet (under 2 procent av befolkningen). Det finns inga större kyrkor eller samfund, utan största delen av församlingarna är små självständiga grupper. Några paraplyorganisationer som samlar olika kyrkor under sig påträffas i landet. Den största av dem, Evangelical Fellowship of Cambodia, företräder ungefär 46 procent av landets kyrkor.

*global.fi

FÖRSAMLINGSARBETET I KAMBODJA

De lutherska kyrkornas samarbetsorgan Mekong Mission Forum som fungerar i området hade länge planerat att starta upp församlings- och socialarbete i Kambodja. Organisationens önskan var att det endast skulle grundas en luthersk kyrka i landet. Singapores lutherska kyrka fick i uppdrag att undersöka möjligheterna. År 2008 kunde kyrkan registrera organisationen Lutheran World Mission i Kambodja (LWM, Lutherska Världsmissionen). Då Kambodjas evangeliska samfund (Evangelical Fellowship in Cambodia) blev medlem i LWM fick den namnet Kambodjas lutherska kyrka (Lutheran Church in Cambodia). Kyrkan har nu två verksamhetsorter: Den gode herdens församling och aktivitetscentret i byn Krus, samt ett studenthem i Phnom Penh och församlingen City Church som verkar i anslutning till hemmet.

Kyrkan får stöd förutom från Singapore också från fyra andra kyrkor som hör till Mekong Mission Forum. Finska Missionssällskapet stöder arbetet sedan januari 2012.

STÖD FÖRSAMLINGSARBETET

Fasteinsamlingen 2012 stöder församlingsarbetet i Kambodja och norra Thailand. Om du inte får Finska Missionssällskapets insamlingsbrev på posten, kan du ge en gåva via Sampo FI38 8000 1400 1611 30, BIC: DABAFIHH. Skriv F2012 i meddelanderutan.

Ett stort tack för din gåva!

FRÅGOR & SVAR OM GIVANDE

Finska Missionssällskapets understödare är avgörande för missionsarbetet ute i världen. Sällskapet har idag närmare 1 000 svenskspråkiga sekundanter, det vill säga personer som regelbundet understöder olika projekt och missionärer. Därtill deltar cirka 2 000 finlandssvenskar i någon av sällskapets insamlingar en eller flera gånger per år. I kontakten med understödarna dyker det ofta upp frågor av olika slag. I den här artikeln besvarar Rolf Steffansson, teolog och direktör för Finska Missionssällskapets utrikesarbete, några av de vanligaste frågorna.

1. Om man ger 20 euro till en insamling, går då hela slanten till arbetet utomlands?

Av Finska Missionssällskapets budget går 73 procent av pengarna utomlands och resten blir kvar i Finland för administration, information, insamlingskostnader och missionsfostran i församlingarna. Eftersom församlingarnas och samfälligheternas budgetmedel också täcker delar av den allmänna administrationen går av en vanlig givares gåva en betydligt större andel än 73 procent till arbete utomlands. Vid katastrofinsamlingar går 90 procent till de drabbade. Det finns ingen organisation som inte har administrativa kostnader eftersom det kostar att här hemma kontrollera och övervaka hur pengarna används utomlands.

2. Finns det risk att vi gör u-länderna biståndsberoende?

Då vi planerar projekt utomlands ingår alltid en analys av hur den lokala samarbetsparten kan upprätthålla arbetet efter projektets slut. Om projektet till exempel handlar om att bygga en skola eller ett sjukhus strävar vi efter att involvera staten och lokala myndigheter. Då vi nu bygger ett sjukhus i Kilindi i Tanzania så kommer den tanzaniska staten att betala löner och vissa driftskostnader när sjukhuset börjar fungera. Men eftersom kyrkan arbetar i områden som befolkas av mycket fattiga invånare är det ofta svårt att bygga upp självförsörjningen. När vi planerar sjukvården beaktar vi att de fattiga ofta har svag hälsa och att deras möjlighet att betala patientavgift är mycket begränsad.

3. Om vi stöder utbildningssektorn i ett u-land, finns det då risk att de pengar staten reserverat för utbildning används till militärbudgeten?

Det tror jag inte. Utbildningsbehoven är så enorma att det arbete som vi gör i annat fall skulle bli ogjort. Vi arbetar ofta ute på landsbygden, bland de fattigaste av de fattiga, där staten har ytterst begränsad förmåga att utveckla utbildningen. Tvärtom kan det vara så att staten genom oss inser värdet av att jobba också där. I Kina har vår samarbetspart Amity Foundation genom sina projekt på landsbygden påverkat de lokala statliga myndigheternas utvecklingsarbete.

Rolf Steffansson

4. Går utvecklingen framåt, eller behövs vi fortfarande i Tanzania om 100 år?

Mycket har gått framåt i till exempel Tanzania. Kyrkan har vuxit enormt och ledarskapet för kyrkan har övergått till lokala krafter. Den lokala kyrkan har en klar egen linje för kyrkans utveckling framöver. På det nationella planet har sjukvården och utbildningen förbättrats. Man har renoverat kliniker, byggt nya skolor och höjt lönerna för personalen. Korruption finns det dock ännu och den försöker vi komma åt via vår ökade satsning på påverkansarbete.

5. Går hjälpen verkligen fram?

Det gör den. Vi har människor anställda på ort och ställe och de har kontakt med de lokala invånarna på området. Vi finns på plats före ett projekt börjar, vi följer med projektets förverkligande och våra utsända finns också kvar efter att projektet avslutats. Det ger oss möjlighet att upptäcka om det förekommer oklarheter. Vi följer också upp ekonomin noggrant. Vi betalar ut pengarna till ett projekt två eller fyra gånger per år, men vi skickar inte följande rat innan vi fått redovisning över hur pengarna från föregående utbetalning använts.

6. Vi fortsätter med en teologisk fråga: Bibeln uppmanar oss att vara glada givare. Skall man alltså ge även om man inte känner för det?

Jag tror inte att man ska fästa så mycket uppmärksamhet vid sina känslor. Man kan ge och samtidigt be om att få givandets glädje. Att göra något man vet är rätt gör människan gott. En shoppinggrunda kan ge en tillfällig kick, men jag tror att kristet givande ger en glädje som går på djupet.

Nybakade scones till försäljning. Enkla lösningar, som till exempel ett bybageri, ger kvinnorna egna inkomster. I Malawi hjälper den lutherska kyrkans utvecklingsavdelning kvinnorna att starta små företag. Foto: Joanna Lindén.

Framåt med egna sparpengar. Spar- och lånegruppens medlemmar uttrycker sin glädje med sång och dans. Byborna bygger själva upp ett startkapital för smålån, som i sin tur ger ränteinkomster för gemensamma odlingsprojekt. Foto: Joanna Lindén

På väg till marknaden. Kvinnorna i Phalombe ser fram emot att utveckla sitt bageri med lokal marknadsföring av bröd och bakverk. Inkomsterna kommer deras barn till godo. Foto: Joanna Lindén

”

Vi behöver en sann omsorg om vår nästa

7. Hur mycket ska man då ge: 20 euro eller tionde?

Moder Teresa sa att man ska ge så det känns. Jag tycker tionde är en bra princip. Vi borde prata mer om att ge tionde av vår inkomst till kyrkliga eller humanitära mål för att jämna ut skillnaderna mellan det rika norra halvklotet och det fattiga södra halvklotet. Paulus ger oss dock inga procentenheter, han menar att vi ska ge med glädje och av tacksamhet. Alla har inte möjlighet att ge så mycket, men många av oss har råd att ge mer än vi gör.

8. I Gamla testamentet nämns tiondegivande, men inte i Nya testamentet. Varför det?

Jag är inte säker på att jag kan svara uttömmande på den frågan. Jag tror att Nya testamentet talar om en teologi som betonar att Gud gav allt åt oss och att vår uppgift är att ge allt åt Honom. Tionde kan bli en begränsning, vi är kallade att ge våra liv åt Honom, som gav oss allt. Religiositet leder lätt till att vi börjar räkna när vi har gjort "tillräckligt", och tänker att Gud inte kan förvänta sig mer av oss. Det här är gärningsteologi. Vårt mål borde vara generositet, att dela med oss av vår plånbok, vår tidsanvändning och vår livsstil.

9. Är pengar av ondo?

Bibeln säger att kärleken till pengar är roten till mycket ont, inte pengarna i sig själva. Problemet är enligt Paulus att vi människor inte har förmågan att vara förnöjsamma om vi har mat och kläder, vi vill ha mer, till exempel för att ha mer än grannen.

10. Ger vi bara för att döva vårt samvete?

Ibland kanske vi ger bara för att döva vårt samvete, men pengarna hjälper någon i alla fall och jag tror inte det spelar så stor roll för en svältande etiopier vilka känslor som funnits bakom gåvan. Om vi delar med oss till dem som har det svårt är det i många länder ett mycket effektivt vittnesbörd om att Gud finns och bryr sig. Men vi får be Herren om hjälp så att det inte blir så att vi bara ger för att sen kunna förtränga tanken på dem som lider och är fattiga. Vi behöver en sann omsorg om vår nästa som bygger på hans eller hennes verkliga behov och rättigheter.

Om det finns fler kvistiga frågor, sänd dem gärna till undertecknad så kan vi söka svar på dem längre fram:
britt-helen.lindman@mission.fi, tfn 09-1297 266.

Finska Missionssällskapet har många trogna understödare i Borgå stift. Vi ringde upp några understödare för att ta reda på varför de stöder missionsarbetet. Understödnarna har valt att vara anonyma.

- 1. Vad fick dig att börja understöda Finska Missionssällskapet?**
- 2. Vad är det som gjort att du orkat fortsätta stöda?**

Pensionerad kvinna, 67 år, Korsholm:

1. "Det började tidigt. Jag gick med min mamma i missions-syfoereningen då jag var liten. En kvinna från vår grannby var missionär. Hon kom till skolan och berättade om Amboland och efteråt bildade vi flickor en egen missionsförening som samlade in pengar".

2. "Tyvärr måste jag erkänna att jag var en ivrigare missionssup-porter som ung än jag är idag. Men att regelbundet ge ett bidrag finns med som en god vana".

Förvärvsarbetande kvinna, 37 år, Helsingfors:

1. "Min familj och släkt har länge varit aktiva inom Finska Mis-sionssällskapetets arbete och genom Furahakörens verksamhet har jag vuxit in i vanan att understöda missionsarbetet".

2. "Jag tycker det är viktigt att understöda Finska Missionssäll-skapets arbete, det ligger mig nära om hjärtat. Sällskapet hjälper människor på många olika sätt, också genom evangelisation. Jag litar på att hjälpen går fram och jag tror att arbetet görs på ett kärleksfullt och sakkunnigt sätt".

Förvärvsarbetande kvinna, 39 år, Helsingfors:

1. "Det handlar om att försöka göra ens något litet för att lindra nöden i världen. Jag som har det bra materiellt får hjälpa dem som lider. Jag tror att den kristna missionen stöder på bästa sätt eftersom man inriktar sig på att hjälpa hela människan - till kropp, själ och ande. Som kristen får jag vara med och uppfylla mis-sionsbefallningen genom att understöda mission, samtidigt som jag försöker förverkliga kärleken till medmänniskan genom mitt lilla bidrag".

2. "Jag har förtroende för att mina pengar går fram via missionen - de hjälpbehövande får mest via missionsorganisationer, då man håller omkostnaderna nere. Det har visat sig i flera undersökning-ar. Sen upplever jag både ansvaret och glädjen i att kunna ge av mitt överflöd. Kanhända känns det att mitt liv har en slags mening då jag får hjälpa andra?"

Pensionerad kvinna, Jakobstad:

1. "Jag tror faktiskt att det var så att när jag kom till tro, kom mis-sionsintresset som en följd. Det fanns bara plötsligt där. Men en stor bidragande orsak var mina två fattiga mostrar som ivrigt ar-betade för mission i en missionsyförening. Detta trots att de inte hade så mycket att bidra med. Sedan hände något otroligt. Den ena av mostrarna fick plötsligt änkepen-sion från Amerika, där hennes man arbetat en gång i tiden. Därutöver fick hon retroaktivt en rätt stor summa. Då anförtrödde hon mig att hon tänkte betala tionde av summan till Finska Missionssällskapet och en annan kristen förening. Det här borrar sig djupt in i mitt hjärta och jag kände att jag ville följa i mostrarnas spår".

2. "Jag tyckte om den information som missionärerna och i syn-nerhet Henrik Smedjebacka gav. När jag fick det ekonomiskt bra, kom tanken att bli regelbunden givare. Det har jag fortsatt med och nu stöder jag två fadderbarn, ett i Israel och ett i Etiopien.

Kontakten till missionsfälten och särskilt informationen från fad-derbarnens håll är viktig, annars kan man lätt tröttna. Det som får mig att fortsätta är nog att jag upplever kristen tro och mission som ett".

Pensionerad man, Korsholm:

1. "Min mamma var lärare och hon läste ofta högt för oss barn ur tidningen Mission. Min mammas släkting var missionär och jag träffade henne flera gånger i mitten av 60-talet. Via min mamma träffade vi också andra missionärer, som Paavo Norkko och Nancy Silverberg. Dessa faktorer var nog de som sporrade både mig och min syster att börja stöda missionen".

2. "Jag har fortsatt stöda missionsarbetet eftersom det är bibliskt att stöda, Bibeln talar om att man ska ge tionde. Jag hade också förmånen att som ung få studera och skaffa mig en högskoleut-bildning, så jag har haft ekonomiska möjligheter att kunna under-stöda. Artiklarna i tidningen Mission berättar att det finns behov i olika länder. Missionärernas besök i vår församling har också uppmuntrat mig att fortsätta stöda".

**Text: Britt-Helen Lindman
understöds-koordinator**

Egnat Kadanimanja är stolt över sitt bidrag till en av de lokala spar-länegrupperna i Dedza, en del av ett treårigt projekt som Finska Mis-sionssällskapet finansierat i södra Malawi. Foto: Joanna Lindén.

Överst: Snyggt, rent och fräscht var än man färdades i Taiwan. Och massor med färgglada skyltar och hus. Foto: Liisa Ruusukallio. Nedre raden fr.v: Majoriteten av taiwaneserna bekänner sig till buddhism, konfucianism eller taoism, vilket syns tydligt i gatubilden och vardagslivet. Efter några dagar på ungdomsläger fick man många nya vänner - trots att språkförbistringen ibland var stor. Eva Lin och Emma Villman. Mot den heta solen skyddar endast riktigt stora hattar, insåg finländarna efter många misstag. Här vid den vackra kusten på Taiwans sydspets. Foton: Emma Villman.

Operation Taiwan

När ett erbjudande om att få bekanta sig med missionsarbetet i Taiwan dök upp, kunde Marit Hedström och Emma Villman inte tacka nej. Det blev en resa som gav många goda erfarenheter och nya vänner på andra sidan jorden.

Resan till Taiwan gick under namnet OLK 2011 (förkortning av Operaatio Lähetyskoulutus), en av Finska Missionssällskapets satsningar för att hjälpa unga finländare att hitta sin plats i missionsarbetet. OLK-skolningen har under de senaste åren bestått av resor till olika länder där FMS bedriver verksamhet. Under sensommaren 2011 gick OLK:s resa till Taiwan där vi under dryga två veckor fick bekanta oss med missionsarbetet. Tillsammans med elva andra unga vuxna samt Hanna Oja-Nisula och missionär Jouni Heiskanen som trygga ledare fick vi uppleva missionen på riktigt nära håll.

Kulturell djupdykning

Under våra 18 dagar i landet hade vi ett fullspäckat schema och levde enligt devisen "vi har inte åkt över halva jordklotet för att sova, det får vi göra hemma". Det blev långa dagar med församlingsbesök, evangelisationsuppdrag och institutionsbesök, men det fanns också tid för regelrätt sightseeing och storslagna matupplevelser - allt för att komma in i den taiwanesiska kulturen så snabbt som möjligt.

Vänner vid lutherska kyrkan

En viktig del av resan var att besöka lutherska församlingar i Taiwan. Församlingarna är små och livskraftiga, men kämpar också med att klara sig ekonomiskt samt med att nå ut till allt fler taiwaneser. Vid våra besök i församlingarna bidrog vi med sång, drama och vittnesbörd för att uppmuntra och dela den kristna tron. För oss ungdomar var det utmanande och utvecklande att ta reda på vilka olika gåvor och intressen det fanns bland oss, samt att hitta vägar att använda dessa på bästa sätt. Jag hade aldrig trott att jag i 30 gradig värme skulle sitta i en buss och lära en taiwanesisk flicka att sticka strumpor, men alla våra gåvor kan bli till nytta om vi vågar visa vad vi kan!

Satsning på ungdomarna

Under vår tid i Taiwan ordnade de lutherska församlingarna ett gemensamt läger för ungdomar från hela landet. Läget var tre dagar långt och blev mycket minnesvärt för alla oss som deltog. Läget ordnades på en

lägergård uppe i bergen och innehöll både andakt, undervisning, lekar och sång. Det var glädjande att deltagarna, trots att det var ett ungdomsläger, var i så olika åldrar; där fanns både barn och äldre vuxna. Det spelade ingen roll om man var kyrkans president eller en tidigare missbrukare - alla var med på lika villkor och gemenskapen var stark. Det var roligt att inse att kyrkliga ungdomsläger i Taiwan och Finland är väldigt lika - den mest markanta skillnaden var tidpunkten för väckningen. Finländarna var väldigt trötta under den tidiga morgonandakten...

Mission "på riktigt"

Trots att mission kan ta sig många olika uttryck ses ofta evangelisation som den mest självklara och "riktiga" formen av mission. Inom ramen för OLK fick vi se att man inte kan klassa olika former av missionerande som mer eller mindre viktigt - allt ligger i Guds hand och beror på hans handlande. Men, vi hade under resan även möjlighet att delta i klassiskt evangelisationsarbete. Vi var på sjukhus, i idrottsparker och olika institutioner för att på olika sätt berätta om vår tro på Jesus. Den öppna nyfikenhet för andras andlighet som vi mötte i Taiwan gjorde att vi mer frimodigt delade med oss av vår tro än vad vi till vardags gör i Finland. Denna erfarenhet bekräftade mina tankar om att mission på hemmaplan kanske ändå är det viktigaste för oss kristna - just för att det är det svåraste.

Annorlunda humor

En av de frågor som blev hängande kvar i den taiwanesiskt fuktiga luften var frågan om vad som egentligen är roligt. Humor är något som skapas i våra sociala sammanhang och som fungerar som en enande faktor i olika samhällen; humor är kultur. Som grupp fick vi ofta under resan förvånas över vad man skulle skratta åt i den taiwanesiska kulturen. Av artighet smålog vi, men brast sällan ut i skratt av samma orsak som taiwaneserna. Detta gjorde att vi började fundera kring vad humor egentligen är och hur den förändras när man flyttar till en ny kultur. Hur länge tar det innan man genomgår en humoristisk metamorfos - och sker det på

bekostnad av mitt eget (så kära) finlands-svenska sinne för humor?

Den kristna tron angelägen

Det finns en liten episod som jag för alltid kommer minnas med värme. Vi besökte ett elevhem för unga pojkar som hamnat snett i livet. Pojkarna satt på en rad av plaststolar framför scenen, med armarna i kors och med så skeptiska miner som endast tonåringar kan åstadkomma. Vi sjöng några sånger på finska och engelska och avslutade med ett humoristiskt sångdrama. Dramat hade ingen andlig innebörd, men blev ändå det programinslag som berörde pojkarna allra mest. Medan vi sjöng såg man hur pojkarna lossade på sina spända armar och log försiktigt - men utan att överge sin coola attityd. Denna händelse gjorde att vi senare fick kontakt med pojkarna, och jag tänker mig att vi där och då fick fungera som goda kristna förebilder för dessa ungdomar. Vi fick visa att den kristna tron är något viktigt och angeläget också när man är ung.

Viktigt uppmuntra de kristna

Väl hemma fylls man med tacksamhet över vad man fått se och uppleva. Taiwan är ett vackert land med underbara människor, och på vissa områden ett mera utvecklat land än Finland. Endast fem procent av landets befolkning är kristna, något som motiverar Finska Missionssällskapets insats i Taiwan. De lutherska församlingarna i Taiwan verkar vara väldigt missionsinriktade, men ändå tror jag att den finländska missionen har en viktig uppgift i att stödja och uppmuntra de kristna i Taiwan.

Ja, sedan var det ju den där påsen full med krimskrams i plast som jag hade med mig hem i bagaget. Vid första anblick kan det tyckas onödigt och oekologiskt med den taiwanesiska traditionen att ständigt överösa varandra med små gåvor i plast. Men väl hemma påminner platsakerna mig om den värme och kärlek jag mötte i blicken hos de taiwanesiska vänner som så generöst försåg mig med allehanda gåvor. Jag kommer inte att anamma Taiwans gåvokultur, men jag lärde mig något viktigt om givandets glädje och det ska jag försöka praktisera här hemma, om än på ett mer immateriellt sätt!

Text: Emma Villman

Du behövs – stöd missionsarbetet!

Har du funderat på att regelbundet börja understöda ett fadderbarn, en missionär eller till exempel katastroffonden? Vi har skickat nytt material till alla församlingar med information om hur du kan vara med och understöda månatligen. Håll utkik efter våra broschyrer. Du kan också ringa 09-1297 266 eller sända e-post till understödskoordinator Britt-Helen Lindman på adress britt-helen.lindman@mission.fi, så får du mera information skickad hem till dig.

Som understödare får du information om den verksamhet som sällskapet driver i olika länder. Du kan välja att understöda varje månad eller när du själv vill. Summan är valfri. Att komma ihåg missionsarbetet i bön är också ett viktigt sätt att stöda.

Missionsfest i Kronoby 15-17 juni: Har vi na mission?

I år gästas missionsfesten i Kronoby bland annat av biskop Joseph Bvumbwe från Malawis lutherska kyrka, biskop Björn Vikström och Svante Lundgren. Vi kommer också att få höra nyheter från våra arbetsfält och missionärer.

Programhäftet i sin helhet med barn- och ungdomsprogram samt praktiska uppgifter finns på våra nätsidor, www.mission.fi/missionsfest **Varmt välkomna!**

Höjdpunkter:

FREDAG 15.6

14:00-16:30 Missionsposium "I mötet med Ahmed och Tham"
Medverkande: personalchef Lena Holmberg, docent Svante Lundgren, direktören för utrikesarbetet Rolf Steffansson, byrådirektör Mats Löfberg, moderator Bengt Häggblom.

19:00 – 20:30 Har vi na mission där det kostar att tro?
Kyrkoherde Markus Ventin, kommundirektör Michael Djupsjöbacka, docent Svante Lundgren, Life House: Kronoby församlings ungdomar.

21:30 – 22:30 Lovsångsmässa i Krombistil.

LÖRDAG 16.6

10:00 – 11:30 Har vi na mission i världen?
Medverkande: Finska Missionssällskapets hemmavarande missionärer, Furahakören och Gospel Riders. Glimtar från Malawi.

19:00 – 20:30 Ha vi na mission i gemenskap med varandra?
Medverkande: Biskop Joseph Bvumbwe, biskop Björn Vikström, direktören för utrikesarbetet Rolf Steffansson, stiftsdekan Sixten Ekstrand, workshopkören. Vänskapsavtal mellan Malawi och Borgå stift undertecknas. Missionärsvälsignelse.

SÖNDAG 17.6

11:00 Högmässa.
Predikant biskop Joseph Bvumbwe, liturg Markus Wentin, kantor Maria Ellfolk-Lasén, Kronoby kyrkokör, Furaha, m.fl. Budkavlen går vidare till Helsingfors.

Anmälningar & förfrågan

De olika tillfällena under missionsfesten är öppna för alla. När det gäller måltider ber vi ändå att du anmäler dig på förhand. Anmälan för måltider/måltidspaket görs till Kristliga Folkhögsskolan i Nykarleby. Anmälan tas helst emot via nätet www.krfolk.fi. Anmälan kan också göras på en anmälningsblankett som du får från din församling. Du kan också anmäla dig per telefon 06-788 9400. Meddela samtidigt om du behöver transport från och/eller till Karleby tågstation.

Hiv inget hinder

Olivie och Friday Samson beundrar sin lilla gårdsbutik. På vardagarna säljer de tomater från sin odling, hembakta scones, torkad fisk, läskedrycker och tvål till grannar och bybor. Just den här dagen har de fått sällskap av sina barnbarn Dave och Patience Banda. Olivie och Friday är hiv-positiva och har satsat på småskalig företagsamhet med stöd av den lutherska kyrkans utvecklingsavdelning. De säger att attityderna har förändrats till det bättre i deras by sedan kyrkan börjat satsa på företagsamhet och upplysning i området. "Folk har slutat vara rädda och dra sig undan oss som lever med hiv. Många i byn handlar här, det är trevligt att se".

Paret har en vuxen son. En gång i veckan deltar föräldrarna i den lokala stödgruppen för personer med hiv/aids. I stödgruppen möter de andra familjer som lever med viruset. "År 2006

fick vi reda på att vi drabbats. Vi fruktade då för våra liv men kom så småningom i kontakt med kyrkans stödgrupp på området. Vi fick hjälp med att söka oss till sjukvården för regelbunden medicinering. Vi fick också näringstillskott. Idag mår vi mycket bra".

Olivie och Friday bor i byn Nalingula i Phalombe, där Malawis lutherska kyrka driver ett omfattande diakoniarbete. Malawis evangelisk-lutherska kyrka grundades för 30 år sedan. Finska Missionssällskapet har finansierat ett treårigt utvecklingsprojekt för matsäkerhet och integrering av hiv- och aidsdrabbade på landsbygden i södra Malawi. Det här året flyttas fokus till landets norra områden, där hjälpbehoven är mycket stora.

Text och foto: Joanna Lindén

Händelsekalendern

25.3: Workshop med Furahakören efter högmässa som börjar kl. 16 i Köklax, Esbo.

21.4: Aktualitetsdag i mission i Närpes kl.13-20.30. Medverkande missionär Heidi Tyni och t.f. chefen för svenska sektionen Camilla Skrifvars-Koskinen.

21.4: Furahakören besöker Finström-Geta församling.

22.4: Furahakören besöker Sund-Vårdö församling.

1.5: Första majbasar vid Finska Missionssällskapet, Observatoriegatan 18 kl. 9.30-15.

5.5: Frimärks- och myntauktion vid Finska Missionssällskapet. Visning kl.10, auktion kl.11.

5.5: Rådplägningsdag i mission och internationell diakoni i Vasa. Arr. Missionskommittén i Borgå stift.

15-17.6: Missionsfest i Kronoby med temat "Har vi na mission?"

Rådplägningsdag i mission och internationell diakoni i Vasa

Lördagen den 5 maj 2012 kl. 9-17.30 vid Evangeliska folkhögskolan (EFÖ), Strandgatan 21-22, Vasa. Målgruppen är församlingsanställda och församlingsmedlemmar engagerade i mission och internationell diakoni. **Årets tema: Hur präglar rådande globala trender kristenheten idag? Hur påverkas den kristna missionen och diakonin?** Medverkande: Johan Candelin och Anna Norrback m.fl.

Pris: Deltagandet är gratis, men var och en betalar själv sina matkostnader på ca 25 € eller anhåller om stöd från sin församling. Kontakta Maj-Sofie Teir (06-317 4913, logi@efo.fi) om du önskar logi på EFÖ. Ett enkel-rum kostar i dagens läge 51 €/natt, ett dubbelrum 56 €/natt. I priset ingår inte frukost 5,50 €.

Anmälan: Anmälan senast 23.4 till byråsekreterare Maria Westerling, 09- 1297 282, maria.westerling@mission.fi. Kom ihåg att uppge eventuella allergier och dieter!

Program:

8.45 Morgonkaffe

9.15-10 Bibeltimme, Anna Norrback

10.15-12 Föreläsning I-II, Johan Candelin

12-13 Lunch

13-13.45 Information från Missionskommittén

14-15.15 Parallellprogram I

a) Kristet arbete i det heliga landet (Heidi Tyni)

b) Barn och mission (Margareta Kanto)

c) Lovsång och förbön (Stig-Olof Fernström m.fl.)

d) Knep & knäp - retroseminarium (Heidi Sandberg)

e) Smak för mission (Birgitta Sundin)

15.30-16.45 Parallellprogram II. Se ovan.

16.45 Avslutning, Mats Lindgård

17 Middag

FMS kontonummer

Gåvor från privatpersoner:
IBAN: FI38 8000 1400 1611 30
BIC: DABAFIHH

Församlingarnas kollekt m.m.
IBAN: FI25 8000 1600 0607 10
BIC: DABAFIHH

Frivilliga bidrag till tidningen Mission
IBAN: FI25 8000 1600 0607 10
BIC: DABAFIHH
referensnummer 450 000 00023

Maja Haikolas minnesfond
skriv MAJA i meddelanderutan
IBAN: FI38 8000 1400 1611 30
BIC: DABAFIHH

Födelsedagskonton
Britt-Helen Lindman, tfn 09-1297 266

Testamenten
Tarja Larmasuo, tfn 09-1297 204

Insamlingstillstånd 2020/2010/3168 för 1.1.2011-31.12.2012, beviljat 15.11.2010 av Polisstyrelsen. Insamlingstillstånd Nr 1107 K12 för 1.1-31.12.2012 beviljat 14.9.2011 av Ålands Landskapsregering.

Som kristna har vi all orsak att jobba vidare för fred och mänskliga rättigheter, skriver Eimer Wasström.
Foto: Joanna Lindén, invid Malawisjön i oktober 2011.

Fredsfursten segrar

Vi har lämnat julen bakom oss och gått in i fastetider. Enligt kalendern pågår faktiskt julen ett par söndagar in i trettondagstiden, innan vi övergår till fastan. Jultidens speciella tema är Jesusbarnet, fredsfursten genom vilken julfriden årligen utlyses. När jultiden, eller den förkunnade julfriden, sedan tar slut är en traditionsfråga. Kyrkoårets julyckel rullar fortfarande vidare enligt denna trettondagstid, men allt sedan annandag jul med sitt martyrtäma och trettondagen med barnamorden i Betlehem hägrar överlevandets svårighet över kristenheten. Freden som förkunnades mot våld och förtryck är som bortblåst - genast efter jul byts den till martyrskap.

Fredsfursten blev själv dömd till döden då han samlade folkskaror omkring sig, som till och med hyllade honom med freds-

hälsningar då han red in i staden Jerusalem, där han senare får dödsdomen förkunnad och verkställd. Och historien upprepar sig i vårt tidevarv. Efter Jesus har många politiker och religiösa ledare som kämpat för befrielse från förtryck brutalt mördats, likaså oskyldiga civila offer. Från 60-talet minns vi bröderna Kennedy samt Martin Luther King. Listan kan göras lång: på 80-talet har vi många exempel på personer som röjts ur vägen eftersom de provocerat makthavare. Ärkebiskop Oscar Romero sköts år 1980 mitt under pågående mässa i El Salvador, för att makthavarna ansåg att han uppvigade folket till befrielsekamp. Den polska prästen Jerzy Popieluszko dödades år 1984 eftersom han predikade befrielse och fred från förtryck.

Idag hamnar många oskyldiga männis-

kor i kläm ute i världen. I Latinamerika har vi moderna exempel på hur människor utan rättigheter kämpar för sin existens. På många missionsfält ute i vår värld, inte minst i Colombia, St. Petersburg och Tallinn tar kyrkan sig an de mest sårbara; till exempel utelämnade gatubarn. På pappret existerar de inte, men många engagerar sig för deras rätt att finnas till.

Otaliga människor lider på grund av inbördeskrig och maktkamper. Det här väcker frågan: Vart tog den kristna kärleken vägen? Freden som förkunnades mot våld och förtryck känns ibland så avlägsen. Men vår tro på Jesus Kristus ger oss all orsak att jobba vidare för fred och mänskliga rättigheter.

Eimer Wasström

pensionerad kyrkoherde
i Sjundeå svenska församling

